

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 433/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. V. V., P., zastúpenej advokátkou JUDr. A. D., S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4 Er/272/2012-32 zo 4. júna 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. V. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2012 doručená sťažnosť Mgr. V. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Er/272/2012-32 zo 4. júna 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení povinnej v exekučnom konaní oprávneného (S. so sídlom v B., pobočky P.) o vymoženie 736,27 € s príslušenstvom, vedenom súdnou exekútkou JUDr. M. Š. na Exekučnom úrade P. pod sp. zn. Ex 427/2012. O námietkach sťažovateľky proti exekúcii rozhodol okresný súd uznesením č. k. 4 Er/272/2012-32 zo 4. júna 2012, ktorým námietky zamietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„ako povinná som v námietkach proti exekúcii namietala právoplatnosť a vykonateľnosť druhostupňového rozhodnutia ako exekučného titulu..., že mi druhostupňové rozhodnutie nebolo doručené spôsobom, aký ukladá § 212 ods. 1, 3 a 4, resp. § 213 zákona o sociálnom poistení...“*. Uvedená skutočnosť (spôsob doručovania, pozn.) *„je dôvodom, ktorý upravuje a uznáva Exekučný poriadok v § 50... a v § 57 ako dôvod na zastavenie exekúcie“*. Rozhodnutie okresného súdu nekorešponduje s jej názorom na *„spôsob a postup“* doručovania malo spôsobiť porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K porušeniu jej práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa názoru sťažovateľky *„došlo práve v dôsledku nedostatočne odôvodneného výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii a ústavne nekonformného odôvodnenia najmä z hľadiska splnenia formálnej a materiálnej stránky rozhodnutia“*.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ňou označených práv (zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 272/2012-32 zo 4. júna 2012. Žiadala zrušiť toto uznesenie a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne požiadala o priznanie náhrady trov konania *„vo výške 159,16 €“*.

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľka k sťažnosti okrem iného pripojila návrh oprávneného na vykonanie exekúcie; upovedomenie o začatí exekúcie zo 14. marca 2012; námietky z 28. marca 2012 proti exekúcii a uznesenie okresného súdu zo 4. júna 2012.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 272/2012-32 zo 4. júna 2012.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým uznesením okresného súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľky okresný súd napadnutým uznesením porušil označené základné právo (resp. právo) predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bode 3. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľkou označeným základným právom podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o námietkach sťažovateľky proti exekúcii uznesením č. k. 4 Er/272/2012-32 zo 4. júna 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovorom).

15. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení okresný súd [v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľky (pozri tiež

bod 3)] oboznámil dovtedajší priebeh exekučného konania a najmä námietky sťažovateľky proti začatiu exekúcie a písomné vyjadrenie oprávneného k nim:

«V priebehu konania, potom ako súdny exekútor dňa 14. 3. 2012 vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré dňa 19. 3. 2012 doručil povinnej do vlastných rúk, povinná podala námietky proti začatiu exekúcie. V bode 1 námietok povinná namieta právoplatnosť a vykonateľnosť druhostupňového rozhodnutia s odôvodnením, že jej toto nebolo doručené, pretože dňa 16. 5. 2005 jej bol na vlastnú žiadosť pozastavený výkon advokácie a dňom 28. 11. 2005 jej bol taktiež na vlastnú žiadosť pozastavené prevádzkovanie živnosti, ale z podnikateľskej činnosti jej aj po tomto čase bola pošta doručovala množstvo zásielok, a to aj doporučených - s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“, pretože v súvislosti s prerušením podnikateľskej činnosti, najmä v oblasti právneho zastupovania klientov musela splniť veľa povinností voči súdom, prokuratúre, daňovému orgánu a pod, a preto venovala sledovaniu a preberaniu poštových zásielok primeranú pozornosť. Napriek tomu nemá poznatok o pokuse o doručení druhostupňového rozhodnutia, ktoré by jej bolo doručované poštou.

V bode 2 námietok spochybnila správnosť označenia oprávneného a tým aj splnenie náležitosti právneho úkonu.

V bode 3 námietok uviedla, že od novembra 2005 mesačnými splátkami splatila pohľadávku oprávneného vo výške 42.310,00 Sk, ktorú si pobočka S. P. uplatnila návrhom zo dňa 17. 5. 2005 a bola vymáhaná Ing. H. pod EX 113/05, a ktorú pohľadávku S. postúpila zmluvou zo dňa 29. 7. 2008 spoločnosti B., s. r. o., B. (podľa oznámenie spoločnosti zo dňa 26. 9. 2008) a preto má zato, že S. nemá oprávnenie nakladať s pohľadávkou, ktorá tvorí predmet exekúcie EX 427/2012.

K týmto námietkam podal oprávnený písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že rozhodnutie S. ústredie bolo oznamované v súlade s § 212 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, doručovanie bolo vykonané 2x na adresu, ktorá je uvedená v námietkach proti exekúcii, adresát si zásielku určenú do vlastných rúk neprevzal a táto sa vrátila späť s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Rozhodnutie bolo povinnej oznamované 2x aj napriek tomu, že jej to zákon neprikazuje, oznamovala na adresu, ktorá je aj v súčasnej bode adresou bydliska povinnej a povinná nenamieta, že by sa v čase oznamovania v jeho mieste nezdržiavala. Oprávnený preto námietky povinnej

považuje za nedôvodné a účelové. Čo sa týka označenia oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie uviedli, že oprávnený je označený v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, čoho dôkazom je i vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. K bodu 3 námietok oprávnený uviedol, že v exekučnom konaní č. 113/2005 vedenom súdnou exekútorkou Ing. Mgr. O. H. pre vymoženie 42 610,- Sk v prospech S. B., pobočka P. bola vymáhaná pohľadávka za obdobie január 2002 až december 2004 z rozhodnutí 454/2003/SZČO zo dňa 6. 8. 2003, č. 904072084 zo dňa 22. 9. 2004 a 700-0910091104-GC04/04 zo dňa 29. 11. 2004, ktorá bola postúpená spoločnosti B., s. r. o., a platby, ktoré povinná po postúpení pohľadávky uhradila priamo S. boli postúpené spoločnosti B., s. r. o. S poukazom na uvedené oprávnený trvá na podanom návrhu na vykonanie exekúcie. Z predložených fotokópií doručeníek je zrejmé, že rozhodnutie č. 332-194-GC-04/2006 bolo prvý krát odovzdané na poštovú prepravu dňa 1. 3. 2006 s poznámkou „úložná doba 3 dni“, uložené na pošte dňa 3. 3. 2006, s poznámkou doručovateľa 3. 3. - 6. 3.06 a „adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote“ s dátumom 6. 6. 06, ktorá zásielka sa vrátila Sociálnej poisťovne ústredie dňa 10. 3. 2006. Následne dňa 14. 3. 2006 rozhodnutie bolo podané na poštovú prepravu druhý krát taktiež s poznámkou „úložná doba 3 dni“, táto bola dňa 17. 3. 2006 uložená na pošte s vyhradením dátumu uloženia 20. 3. 2006 a vrátená Sociálnej poisťovne ústredie s poznámkou pošty „adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote“ zo dňa 20. 3. 2006.»

Svoje rozhodnutie odôvodnil okresný súd takto:

„Súd sa oboznámil s obsahom podaných námietok, s vyjadrením oprávneného, s príslušným spisovým materiálom a zistil, že predmetná exekúcia je vedená na základe exekučných titulov - rozhodnutia S., pobočky P. č. 700-0910131705-GC04/05 zo dňa 7. 11. 2005 v spojitosti s rozhodnutím S., ako odvolacieho orgánu, č. 332-194-GC-04/2006 zo dňa 22. 2. 2006, ktorými bolo povinnej predpísané uhradiť v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti poistné na nemocenské, invalidné, starobné poistenie a poistné do rezervného fondu v celkovej sume 22.181,- Sk a to za obdobie od 1. 7. 2004 do 15. 3. 2005, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 20. 3. 2006 a vykonateľnosť dňa 4. 4. 2006.

Oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu žiadal vymôcť od povinnej sumu 736,27 €.

Podľa § 50 ods. 1 Ex. por. povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Na základe zistených skutočností súd zistil, že námietky povinnej nie sú dôvodné ani v jednom bode námietok. Čo sa týka vykonateľnosti rozhodnutia, súd po preskúmaní doručeníek dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo doručované v súlade s ustanoveniami zákona č. 461/2003 Z. z. na adresu trvalého bydliska povinnej 2x (druhý krát nad rámec zákona), ktorú zásielku obsahujúcu rozhodnutie č. 332-194-GC-04/2006 zo dňa 22. 2. 2006 si povinná neprevzala a toto rozhodnutie sa posledným doručením a za použitia fikcie doručenia stalo uplynutím lehoty na uloženie dňa 20. 3. 2006 právoplatným tým istým dňom a následne po uplynutí 15-ich dní na odvolanie aj vykonateľným, a to dňa 4. 4. 2006.

Ďalej čo sa týka označenia oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie ako aj oprávnenosti pobočky S. v P. na podanie návrhu, súd konštatuje, že označenie oprávneného je v súlade s ustanoveniami zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý výslovne upravuje oprávnenosť pobočky vymáhať pohľadávky, vystupovať a konať pred súdom.

Pokiaľ povinná namieta oprávnenosť oprávneného nakladať s pohľadávkou vymáhanou v tejto exekúcii, pretože sa domnieva, že bola predmetom exekúcie EX 113/05, ktorá bola vedená u exekútorky Ing. Mgr. H. a následne postúpená spoločnosti B., s. r. o., B. súd uvádza, že pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní pod značkou EX 113/05 u Ing. Mgr. H. pochádzala z iných rozhodnutí S., bola vymožená, resp. povinnou uhradená, poverenie exekútorka súdu vrátila a nemá žiadnu spojitosť s pohľadávkou vymáhanou v predmetnej exekúcii vedenej u JUDr. Š. pod EX 427/2012.

Vzhľadom na zistené súd poukazuje na to, že exekučný súd v konaní o námietkach proti exekúcii skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie a námietky proti exekúcii sa posudzujú v čase začatia exekučného konania, t. j. v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora. Súd má za preukázané, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dôvodne. Pretože povinná neuviedla skutočnosti ani nepreukázala skutočnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, ktoré by bránili

jeho vymáhateľnosti, ani iné dôvody, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná, súd v súlade s ustanovením § 50 ods. 1 Ex. por. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.“

16. Predmetné rozhodnutie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uznesenia okresného súdu č. k. 4 Er/272/2012-32 zo 4. júna 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu okresný súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012